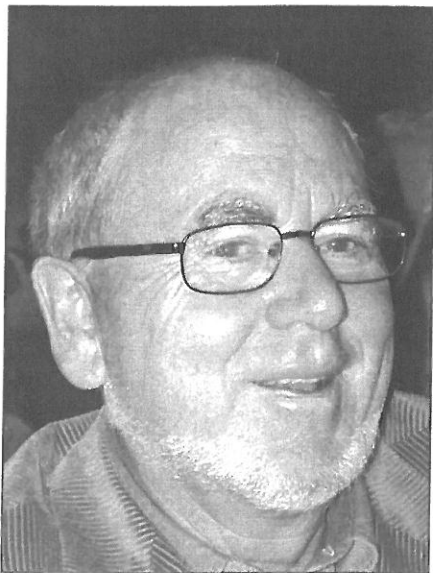

Kirkemøtet: Mye diakoni, få diakoner

– I en tjenende kirke må diakonien, ikke bare som holdning, men som organisert handling, ha sin plass. De andre dimensjonene ved kirkens liv har jo det. Prestetjenesten, med ord og sakrament, undervisningen, musikken og sangen. Ingenting av dette flyter rundt på tilfeldigheter. Men diakonien er det på en måte ikke så farlig med. Bare vi hører evangeliet så kommer den av seg selv, kan en stundom få inntrykk av.

✱ Av Inge Grøslund

Blant annet dette sa lederen i Kirkerådet, Thor Bjarne Bore, i sin åpningstale til Kirkemøtet på Lillehammer tidligere i høst.

Thor Bjarne Bore

Kirkerådslederen sa blant annet at uttrykket «den tjenende kirke» kan bety at kirken skal bli mer omsorgsfull og barmhjertig i sin tilnærming til dagens mennesker. Ikke alle henger med i moderne jag og mas, ikke alle skjønner seg på nettbanken, påpekte han.

Når kirken skal møte utfordringene mente Bore det er viktig at vi ikke

havner i blåstenkning om funksjonene, tenk bare på det uhyre viktige diakonale arbeid som kateketer og frivillige hvert år gjør for tusenvis av konfirmanter.

Det har skjedd mye de siste 20 – 25 årene. Diakoni er ikke lenger et fremmedord i våre menigheter. Men det er et stykke igjen til at liturgi og diakoni - de to formene for gudstjeneste som er tjenesten for alteret og tjenesten for vår neste, - smelter sammen til en helhet. Gjør de det, kan det skje store ting.

Sinne, lengsel og deling

– Kan diakonien bidra til å møte en del menneskers tvetydighet til kirken? Den er avleiret gjennom flere hundre år - iallfall siden konfirmasjonen ble innført i 1736 og hoffpredikant Erik Pontoppidans «Sandhet til Gudfryktighet» to år senere ble autorisert av kongen til bruk i kirke og skole. Fra da av formet pietismen oppfatningen av tro og liv helt til denne dag. To stikkord for denne ambivalens: Sinne og lengsel, sa Bore. Sinne og lengsel. Kirkens framtid avgjøres hverken av stat/ kirkekommisjoner eller kampanjer fra Human-Etisk Forbund. Den avgjøres av om den enkelte troende sammen med kirken som helhet makter å formidle et «diakontal» bilde av seg selv - ikke påtatt men ekte. Et bilde av en kirke som bryr seg om mer enn den bryr seg med.

Sinne og lengsel. Begge deler er vanskelig å forholde seg til. Sinne er selvfølgelig ikke noe hyggelig. Å ta imot sinne på vegne av andre er enda verre.

Skal jeg klandres for fortidens synder? Men lengsel er heller ikke så enkelt. Det kan ligge store forventninger i det som jeg slett ikke er i stand til å besvare.

Igjen er diakoni, i ordets videste forstand, et svar. Diakoni er nemlig ikke bare å ta hånd om, løse problemer, finne konkrete svar. Diakoni er å dele. Dele spørsmål. Dele svakhet. Dele styrke. Kort og godt dele. Det er ikke de fullkomne som bøyer seg ned til taperne. Det er mennesker som møter med mennesker. I dag deg - i morgen meg.

For lite konkret

Selv med denne diakonale velvilje, hadde Bore lite lyst til å uttale seg om diakoner. I Kirkemøtets hovedforedrag – som ble referert her i bladet i november-utgaven – siterte forstander Kjell Nordstokke vår kommentar, der vi konstaterte at det vil ta mellom 160 og 240 år før vi har et tilstrekkelig antall diakoner. Den norske kirke, med det tempo stilsutbyggingen har hatt i statsbudsjettet de to siste år, og kommende år. I likhet med alle biskopene som har skrevet her i bladet, gikk Nordstokke inn for en dramatisk raskere opptrapping av tallet på fullfinansierte diakonstillinger.

– Hva vil Kirkerådet gjøre for å at det skal finansieres en diakonstilling i hver menighet, samt at diakonstillingen må inn på den ordinære stillingsplanen?

– Kirkerådet kan ikke gjøre særlig mye. Men vi kan engasjere oss, og påvirke der vi kan. Jeg vil ikke uten videre si

hvor mange diakoner vi vil trenge, men jeg kan i det minste si at vi kommer til å ta dette oppe til diskusjon. Det er åpent at arbeidet med å styrke diakonien må foregå lokalt, i menighetene, sier Bore til Diakonos.

Hovedforedragsholder Kjell

Nordstokke mente at et slikt svar ikke var godt godt nok. Nordstokke mente at det må tas et krafttak for å få trappet opp tallet på diakonstillinger. Nordstokke viste til sitt eget foredrag der han blant annet sa: – Se positivt på

mulighetene ved gi diakonen del i det kirkelige embetet sammen med biskop og prest, sa Nordstokke, som sa at vi venter med spenning på oppfølgingen av embetsutredningen og håper at den kan være djerv og framtidsrettet når den tar opp spørsmålet om kirkens vilkår og oppdrag i den tiden vi lever i.

– Er kirken diakonal, må også det kirkelige embete gi uttrykk for det. Det sikres best ved at diakonen bekrefte som del av kirkens åndelige lederskap. Diakonien trenger myndige diakoner, og at kirken bekrefter deres myndighet. Til

nå har de lutherske kirkene demonstrert beslutningsvegning i forhold til dette spørsmålet. Når diakonene har bedt om å få bære stola som tegn på det oppdraget de er gitt sammen med alle døpte, blir det tolket som profesjonskamp og utidig fokusering på liturgiske oppgaver. Er det ikke mulig å tolke dette som engasjement for helhet i den tjenende kirke og for sammenhengen mellom gudstjenesteliv og diakoni? spurte Nordstokke som ønsket større framdrift og betydelig mer djervhet hos kirkelige beslutningstakere,

Kjenn din nabo

«Kjenn din nabo» var tittelen på et prosjekt i regi av Kirkevergen i Oslo. Prosjektet hadde som mål å styrke Kirkens besøkstjeneste. Rådhuset var også involvert i prosjektet, som involverte bydelene Sinsen, Bjerke og Grefsen. Her ble diakonene involvert, og prosjektet ble ledet av Wenche Vinorum.

«Kjenn din nabo» oppnådde ikke de resultatene en hadde ventet. Men i sluttrapporten ble det notert en rekke positive trekk. Blant de viktigste effektene av prosjektet var alliansebygging, det at mange aktører som driver frivillig besøkstjeneste i de aktuelle bydelene nå kjenner hverandre og kommer til å ha kontakt med hverandre i fortsettelsen. En av konklusjonene blir der med at Kirkens besøkstjeneste ser på seg selv om en del av et mangfoldig tilbud. Kirkens besøkstjeneste må ikke nødvendigvis vokse i omfang, men det er viktig at når personer som kan trenge besøkvenner ber om at de må komme fra Kirken, så skal de også være rekruttert herfra.

Fra venstre: Anita Våge, Wenche Vinorum (prosjektleder), Ieva Folmo og Tonje Bjerkreim var sentrale i prosjektet «Kjenn din nabo»

Les mer om Kirkens besøkstjeneste på side 10 og 11